Magda Isanos

Sărută-mă

versuri

Sărută-mă

Magda Isanos

Editura Bestseller

Imagine: Zurijeta/Shutterstock.com

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Doamne, n-am isprăvit!

Doamne, n-am isprăvit
cântecul pe care mi l-ai șoptit.
Nu-mi trimite îngeri de gheață și pară
în orice sară.

Nu pot pleca. Arborii îmi șoptesc;
florile calea-mi ațin și mă opresc.
Despre toate-am început o cântare
de laudă și naivă mirare.

Oamenilor voiam să le las
sufletul meu, drept pâine la popas,
drept pășune, livadă și cer.
Tuturor acelora care nu mă cer
și nu mă cunosc, am vrut să le fiu
o candelă pentru mai târziu.

Căutam în iarbă și-n mohor
tainele ascunse tuturor.
Mă uitam în fântână și-n iaz,
și-ascultam - îndelung - sub brazi...

Atunci au venit îngerii și m-au chemat.
Doamne, nu pot pleca, n-am terminat!
Deschide colivia, fă să zboare
cântecele mele nerăbdătoare.

Pomii cei tineri

Pomii cei tineri, în dimineața de marte,
unii lângă alții au stat să se roage -
frunțile lor străluceau inspirate deasupra
pământului încă-n zăpezi.

Și-n aerul în care nu erau zboruri,
pomii, ale căror umbre nu se născuseră,
cântau un imn pentru viață,
ca niște oameni goi și frumosi ei cântau:

"Soare de-aramă, zeu popular printre plante,
privește oastea noastră-ndrăzneață;
ici-colo aerul e rumen de tot printre ramuri,
că viitoarele fructe acolo vor sta...

Noi nu ne-nchinăm de fel și nu plângem
ci pregătim un loc cât mai înalt pentru cuiburi
și pregătim o orgă de brazi pentru vânturi,
soare de-aramă, zeu totdeauna rotund...

Ni s-a povestit despre tine-n pământ,
când nu cunoșteam dimensiunile cerului;
ni s-a povestit despre tine-n leagănul cald.
Semințele-n somn visau că există colori,
roșu, albastru și gri, minunate colori.
Tu, peste frunțile noastre, soare, cobori.
Și noi vom da fructe, și noi vom fi hore de flori.
Gloria noastră toată-n vârf se presimte..."

Și-un curcubeu pe deasupra tulpinilor strimte
cade vestind: nu moarte, desigur, nu moarte,

pomilor tineri în dimineața de marte...

Cine va cânta

Cine va cânta cântecul mare,
în care să-ncapă pământul și toate
lucrurile blânde și întunecate,
rădăcini, amintiri amare?

Un cântec aproape neauzit
prin care să poată turmele trece –
și seara să crească înaltă și rece,
un cântec de pom desfrunzit.

Lumină, lumină, din nou tu cazi,
și cântecul vieții n-a răsunat.
Mereu cheltuindu-mă-n timpul bogat,
eu sunt ca un cer printre brazi.

Trebuie să preamăresc ceva și să mor.
Slavă pământului plin de morminte...
Trebuie să scriu, cu puține cuvinte,
de țarini și oamenii lor.

Departe sunt volburi

Departe sunt volburi, furtuni.
În insula noastră calmă noi asteptăm.
Fiecare-n insula noastră visăm.
Cine pentru frunțile noastre-mpleti-va cununi?

Căci frunțile ni-s anume boltite
pentru-a purta cununi înflorite.
Au trăit, se va spune, -n această cetate.
Au trăit, au murit în simplicitate.

Se va vorbi despre noi. Nu-i ciudat?
Pentru că stând în insula noastră-am visat,
am fost tineri si-am avut lumină multă de dat,
până-am scăzut si ne-am întunecat.

Se va vorbi despre noi. Nu-i ciudat?

Primăvara

Un aer călduț, parfumat
Sub cerul de-un pal ivoriu,
În vale pârâul umflat
aleargă sălbatec și viu.

În zori m-a trezit sărutarea
trimisă pe-o rază de soare;
Lumina-neca depărtarea -
tot răul murise-n uitare.

Veni pe aripa de vânt
O veste frumoasă din cer.
Și-acuma bătrânul pământ
Își lăsă cojocul de ger.

E vestea ce-o murmură seara
zefirul. Pădurea o știe;
Sosește de-acum Primăvara,
să bucure lumea pustie.

Prin dealuri sărace, se-aude
un zvon care crește mereu.
Îl spun a pârâului unde
Îl cânta tot sufletul meu.

O floare albastră și crudă
se-nalță sfioasă spre soare
și câtă la loc să se-ascundă
de firea zăpezii ce moare.

Tu soare, trimite lumina
în raze bogate spre noi
și fă să răsară-n grădină
frunzișul, pe arborii goi.

Cântarea munților

Cânt

Cânt ca privighetorile oarbe.
Nu știu, eu sorb cântecul sau el mă soarbe.
Atât de sus ne-naltam câteodată…
Sufletu-mi arde de-o flacără înfricoșată.

Ca rugul din care a vorbit Dumnezeu,
așa arde sufletul meu.
Cred în zâne, în sfinți și minuni ;
prieteni, nu-mi împletiți cununi.
Cântecul e-n mine ca-n voi tăcerea ;
îi bănuiesc uneori puterea,
însă nu știu nimic și mă-nchin smerit
îngerului lângă mine ivit.

Fă-mă să cânt despre oameni și suferințe,
șoptesc cu buzele reci, fierbinți,
despre săraci, despre copii și foame…
Și-n mijlocul cerești mele spaime,
întrezăresc cuvintele de foc,
cu care-ar trebui să creez lumea, s-o pun la loc.

Apoi rămân singură. Nu știu nici eu
de ce mi-a vorbit din stufișul aprins Dumnezeu.

Dumnezeu

Oamenii bogați au făcut icoane,
catapitezme-aurite și strane,
însă Dumnezeu n-a venit
în locul astfel îngrădit.

Bogații stăteau groși, împovărați
și se uitau la sfinții frumos îmbrăcați.

În vremea asta, Dumnezeu zbura-n copaci,
făcându-i să-nflorească. Fugea la săraci,
cerându-le mămăligă și ceapă.
Era când câmpie verde, când apă.
Alteori se făcea mic
și s-ascundea în floarea de finic,
ori s-apuca să crească-n păpușoaie,
s-ajute furnicile la mușuroaie,
să dea pământului mana și ploaie.

Avea atâtea de făcut Dumnezeu,
și oamenii îl plictiseau mereu,
cerând unul pentru altul rău.
Îi auzea strigând: "Pământul meu…"
Îi vedea punând semn de hotar,
ciopârțind, împărțind minunatul dar.

Atunci se supăra. Pornea furtuna.
Cu secetă și ploaie-nghețată lovind într-una, se făcea mare
și-nfricoșat,
ca muntele cu păduri îmbrăcat.
Până venea o pasăre la el.
Codobatura, sau un porumbel,

și spunea: “Doamne, mi-a căzut puiul jos.
Zi să se facă iară frumos,
să răsară soarele și să-l găsesc…”

“Facă-se voia ta, sol păsăresc…”
Și Dumnezeu punea fulgeru-n teacă
și s-apuca alte lucruri să facă.

Moartea proorociței

V-am lăsat vâslind cu apele
și cu soarele,
și v-am găsit uciși cu sapele
și cu topoarele.

V-am lăsat vouă și vouă
grădina asta cu rodii și rouă,
ca s-o culegeți și s-o cosiți -
și frați să fiți!

Dar abia am închis ușa,
și mi-ați și măturat cenușa.
Abia coboram pragul,
și mi-ați și rupt cartea și steagul.
Și încă mai eram prin ogradă,
când unul a ieșit să vadă
dacă nu cumva mă întorn.
Altul privea cerul prin horn
și prin spații zărea,
pe punți de argint, glezna mea.

M-aș întoarce acasă pe drumul vaselor,
urmărită de vânătoarea cicloanelor,
dar mă apasă putreda Mare-a Sargaselor,
mă apasă greul zid al oceanelor.

Imnuri pentru pământ

Logodnă

Logodnicul vine-n amurg,
vesele pletele-i curg.
Puneți-mi rochii
albastre, flori.
N-auziți pașii biruitori?

Unde-i inelul scump,
dăruit?
Luna nu vrea să-l zărească.
O, ce poveste copilarească:
cum
ne-am vazut, ne-am iubit.

Fraga

Fragedă, inima ni s-a frânt.
Prielnici de-acum ne fie
zeii cei blânzi din pământ
și-ai cerului zei o mie.

Creanga belșugului, necontenit
scuturată de noi, rodească.
O, ce poveste copilarească:
cum ne-am văzut, ne-am iubit.

Eu nu regret

Eu nu regret povestea de iubire,
dar e nespus de trist și de ciudat
să simți c-asemeni unui fir subțire
ceva frumos din tine s-a sfărmat.

Și nu mai știu anume ce, și-anume când,
căci toate ca-ntr-un vis s-au petrecut
de-ți vine să pornești, de alții întrebând
de-au fost aievea cele ce-au trecut.

Poezii publicate antum în periodice

Toporași

Cu sacu-i plin de banalități s-a prezentat
și anul ăsta zâna primăvara,
cu toate-acestea noi ne-am bucurat
de parcă-ar fi venit întâia oară.

Contrazicându-mă cu mine însumi și-n sfârșit,
riscând să-mi stric pantofii prin noroi,
m-am dus să văd ce flori au răsărit
în parcul vast și gol de lângă noi.

De mult nu mă-ncercase așa dor
de viață și călcam nerăbdătoare;
simțeam cum se-nfioare sub picior
pământul umed, fecundat de soare.

Copacii goi mi s-au părut încântători -
Parcă-aș fi vrut să-i strâng în brațe să-i sărut
(trecusem până-atunci de-atâtea ori
pe lângă ei și nici nu i-am văzut)

Iar ceru-albastru, vag, nedefinit
(ca rochiile care ies la spălat),
cu capul dat pe spate l-am privit
și l-am găsit de-a dreptul minunat.

Pe urma-am dat de toporași lângă-un stejar
erau așa de-albaștri, delicați -
ca niște firmituri lăsate-n dar
de primăvară, printre pomi-ntunecați.

M-am aplecat cu inima bătând,
dar când era să-i rup, nici eu nu știu
de ce și cum, dar mi-a venit în gând
ca pentru ei paharu-i un sicriu.

Și m-am întors spre casa mai agale,
c-o oboseală fericită-n pași,
iar dacă mâinile-mi erau la fel de goale,
în schimb aveam în suflet toporași.

Primăvara

Un aer călduț, parfumat
Sub cerul de-un pal ivoriu,
În vale pârâul umflat
aleargă sălbatec și viu.

În zori m-a trezit sărutarea
trimisă pe-o rază de soare;
Lumina-neca depărtarea -
tot răul murise-n uitare.

Veni pe aripa de vânt
O veste frumoasă din cer.
Și-acuma bătrânul pământ
Își lăsă cojocul de ger.

E vestea ce-o murmură seara
zefirul. Pădurea o știe;
Sosește de-acum Primăvara,
să bucure lumea pustie.

Prin dealuri sărace, se-aude
un zvon care crește mereu.
Îl spun a pârâului unde
Îl cânta tot sufletul meu.

O floare albastră și crudă
se-nalță sfioasă spre soare
și câtă la loc să se-ascundă
de firea zăpezii ce moare.

Tu soare, trimite lumina
în raze bogate spre noi
și fă să răsară-n grădină
frunzișul, pe arborii goi.

Vis vegetal

Vreau, suflete, să mă dezbar de tine
și să trăiesc ca pomii de pe vale,
cu flori în locul gândurilor tale,
o viață fără rău și fără bine.
Departe, -ntr-o pădure de la munte,
când păsările toate-or face haz,
să mă trezesc cu soarele pe frunte
și lacrimile cerului pe obraz.
Și despletita ploaie să mă spele
de pulberea durerii de demult,
din care rădăcinile mi-am smult,
iar nopțile să-mi dea cercei de stele.
Luna cea plină vreau s-o cumpănesc
mirată-n lanțul crengii ca pe-un cuib.
De raze și de sevă să mă-mbuib,
ca tot deasupra altora să cresc.
Atunci mi-oi face ferecate strune
din ramurile mele și-am să cânt
doar bucuria fragedă că sunt;
pădurea-n jurul meu o să s-adune.

Murim... ca mâine

E-așa de trist să cugeți că-ntr-o zi,
poate chiar mâine, pomii de pe-alee
acolo unde-i vezi or să mai stee
voioși, în vreme ce vom putrezi.

Atâta soare, Doamne, atâta soare
o să mai fie-n lume după noi;
cortegii de-anotimpuri și de ploi,
cu păr din care șiruie răcoare...

Și iarba asta o să mai răsară,
iar luna tot așa o să se plece,
mirată, peste apa care trece-
noi singuri n-o să fim a doua oară.

Și-mi pare-așa ciudat că se mai poate
găsi atâta vreme pentru ură,
când viața e de-abia o picătură
între minutu-acesta care bate

și celălalt - și-mi pare nențeles
și trist că nu privim la cer mai des,
că nu culegem flori și nu zâmbim,
noi, care-așa de repede murim.

Jucăria

Dușman grozav e timpul, mi se pare
acuma ca și când te-aș fi visat,
cum poate mai visează câte-o floare
pământul, iarna, după ce-a-nghețat.
Iubirea noastră astfel a trecut,
ca dâra luminoasă-a unei stele,
și bezna-n urma ei s-a refăcut,
de-mi pare steaua fericirii mele,
că niciodată n-ar fi strălucit.
Și nu mai știu acuma dac-am stat
cu tine, dacă-n pieptul tău iubit
eu inima-ntr-o zi ți-am ascultat.
Cuvintele pe care le rosteai,
din depărtări de basm răsună parcă,
pentru că mierea tot acelui grai,
lângă urechea alteia le-ncearcă.
Din ce în ce mai șubred e sub pas
pământul amintirilor și-mi pare
că dintr-un vis frumos mi-au mai rămas
frânturi ciudate și strălucitoare.
Zadarnic între ele să le leg
încerc acuma, fiindcă nu se poate
din cioburi vasul să-l mai faci întreg,
și tristă surâzând mă joc cu toate
aducerile-aminte la un loc,
ca un copil cu jucăria care,
i s-a stricat, dar n-a dat-o pe foc,
pentru că alta mai frumoasă n-are.

Logodnă de primăvară

Vai, frumusețea ceasului de-acuma
de ce nu-mi este dat s-o sorb cu tine,
și-alături să simțim sub talpă huma
de iarba vieții grea, cum de suspine
mi-i inima de când nu te-am văzut?
Vreau soarele, pe degetele noastre
unite, un inel să făurească;
albastre zările-n privirile-ți albastre
să le privesc și dragostea să crească
din rădăcini bătrâne ca grădina
(mai mândră decât cea care s-a dus),
să-mi ierți, și eu să-ți iert, de-asemeni vina
de-a fi iubit mai mult decât am spus.

Învrăjbire

Aș vrea să mor alăturea de tine
și tâmpla lângă tâmpla ta s-o pun,
că, ascultându-ți gândurile bune,
să știu dacă mai ești și-acuma bun
și fără ascunziș ca mai nainte,
și să te-ntreb dacă-i adevărat
că nu mă mai iubești și m-ai uitat.
E lumea rea pe-aicea și mă minte
c-ar fi așa, dar dacă te-aș vedea,
cu gura, de pe ochi și de pe gură
îndepărtând oricare vrajă rea,
iubirea din tăciunele de ură
aș reaprinde-o și ne-am recunoaște,
mirându-ne c-atâta învrăjbire
în suflet din cuvinte poate naște.
Și-am fi pe urmă cum îs două fire
într-o împletitură, să nu poată
o umbră între noi să se strecoare
și astfel să-mi întunece c-o pată
surâsul care-mi ține loc de soare.

Rochia

Din lada mirosind a molii și-a parfum
a scos o rochie din tinerețea ei bunica.
Subțire-i și ușoară ca un fum,
de parcă-ar fi țesută din nimica.

Că trist foșnește crinolina de mătase,
volanele i se distramă și se taie,
și-n loc de raze, siluete grațioase,
din alte vremi, dansează prin odaie.

Revede balul cel dintâi bătrâna,
își recunoaște rochia de față
și-i tremura pe-atlasu rece mina
de-nduioșare multa-nfiorată.

Și cum își pleacă fruntea tot mai tare
i-așa de gârbovă bunica-n vechiul sal…
Ce s-a făcut frumoasă dansatoare
care-a plutit în rochia de bal?

Picioarele ușoare și micuțe,
și ochii, și surâsul strălucit,
în trupul gârbovitei bunicuțe
cum, oare, pe vecie de-au murit?

Și mi-au răspuns mătăsurile moarte,
sau poate chiar bătrâna-n vechiul sal;
nu, n-au murit, dansează mai departe
mereu în alte rochii, primul bal.

Postume

Fără nume

O carte-mi tine-ades tovarășie
Și-a mai rămas pe rândurile ei,
Ca pulberea de soare străvezie,
Lumina unui gând din ochii tăi.

Stau astfel vremea fără s-o mai număr;
Mă-nșală visul bun și mă gândesc
Că-mi urmarești lectura peste umăr,
Și, dacă taci, e pentru că citesc.

Gândește-te, n-ar fi păcat...

Învață-mă cu ce să-ncep întâi
și-n care vorbe-anume tuturor
să spun ce-albastru-i ceru-n ochii tăi,
și cum, de-atatea lumi luminători,

pe gura ta surâsu-i ca un soare;
ei poate niciodată n-or să știe
din fiecare clipă trecătoare
cum ne-am durat noi câte-o veșnicie

iubindu-ne; și nu vor ști că-n glas
îți cânt atatea cântece când spui
cuvinte ce pe buzele oricui
niște cuvinte simple-ar fi rămas.

Învață-mă cu ce să-ncep și cum
să-i spun aceste-i lumi cât mi-i de dragă
că te-a născut, cu truda ei întreagă,
pe tine, bucuria mea de-acum.

Ea, poate, niciodată n-o să știe
c-a înflorit în flori și-a curs în ape,
că din pământ și sura veșnicie
să mi te-aducă, așa cum ești, aproape;

și, fiindcă-o să murim și noi odată,
gândește-te: n-ar fi păcat să moară,
cuprinsă-n noi, atâta primăvară,
și dragostea cu inima deodată?...

De-aceea, spune-mi cum să-ncep anume,
și eu voi scrie toate, fir cu fir,
ca disprețuitori de cimitir,
să ne iubim de-a pururea pe lume.

Sărută-mă

Sarută-mi ochii grei de-atâta plâns,
Doar sărutarea ta ar fi în stare
Să stingă focul rău ce i-a cuprins,
Să-i umple de iubire și de soare.

Sărută-mi gura, buzele-ncleștate
Ce vorba și surâsul și-au pierdut.
Îți vor zâmbi din nou înseninate
Și-ndrăgostite ca și la-nceput.

Sărută-mi fruntea, gândurile rele
Și toate îndoielile-or să moară,
În loc vor naște visurile mele
De viață nouă și de primăvară.

Daruri

Tu ești în inima mea ca un dar
neașteptat și mult prea scump,
pe care îl cercetez mirată iar și iar,
cu-aceeași nesecată desfătare.

Ești tainica-mi putere și mândrie,
de când te știu mi-i cerul mai aproape
și nu mai pot durerile să vie,
să-mi tulbure-ale sufletului ape.

Tu mi-ai făcut țărana mai ușoară
și inima așa de dulce, grea,
ca ramura ce toamna se-mpovară
de greutatea roadei de pe ea.

Asemeni unui mare cer cu stele,
mi te-ai răsfrânt în suflet ca-ntr-un lac,
și-adânci de-atuncea-s gândurile mele,
de aur glodul inimii, sărac.

Acestea toate să ți le plătesc
nu voi putea, ci lasă-mă măcar,
risipitorul meu, să te iubesc,
din darurile tale dându-ți dar.

Acuma cântecul s-a sfârșit

Nu știu de-i bine ori rău.
Din frunze-am cântat. Dumnezeu,
Lângă mine ștind, mi-a șoptit.

De fapt nu era Dumnezeu, era pom.
Și câteodată-avea glas de om.
"Sărbătorește, mi-a spus el, aceste
câmpii dezmierdate și crește..."

Și ca o pasăre neinvățată
m-am apucat să cânt. Eram mirată
și bucuroasă, și nici n-am simțit
cum trece anotimpul fericit !

Zburați, cântece, zburați departe,
scuturați-mă de pământ și moarte,
și preamăriți natura-n care încă
e liniște și-ntelepciune-adâncă.

Mâna ta

Mâna ta nu-i fără de temei fierbinte,
sau rece, grea ca plumbul, sau ușoară ;
eu vorba i-o-nțeleg, și ea nu minte,
cum are obiceiul stăpânul, bunăoară.

E ca o frunza mare, pală, ce s-a scuturat
pe fruntea mea, să steie răcoroasă,
și, când pe umeri câteodată mi se lasă,
eu știu de ești sau nu ești suparat.

În părul meu ce albe-s degetele mâinii tale,
și-așa de visătoare, că de femeie-mi par,
dar ard și dor de brațe pâna la umăr goale,
de-mi zic că au în vârfuri și-n podul palmei jar.

Știu orice linie sau vinișoara albăstrie
a mâinii tale, orișicât de nensemnată,
după cum și dânsa pe de rost mă știe
și să mă uite n-ar mai putea vr-odată.

Belșug trist

Inima mi-i pom împovărat
de rodii sângerii ;
le-am scuturat, și nu s-au scuturat,
și trebuie să vii.

Ramurile să se-ndrepte vor
către cer și soare ușurate,
tu știi că doare bogăția lor,
culege-le cu mâna ta pe toate.

Strofele poetului bolnav

De trupu-n care mă pândești, durere,
m-as despartii cu inima usoara,
ca să răsar într-o împrăștiere
de iarbă și de flori la primăvară.

I-o taină pentru ce i-a trebuit
lui Dumnezeu acest clondir de sânge
(dizgrațios și greu de mânuit),
când gândul se putea, de-o pildă, strânge,

Scânteietor pe-aripa unui flutur,
ori între două foi de trandafir,
Care-s așa frumoase când se scutur
pe-al straturilor verde cimitir.

De câte ori îmi simt putrezăciunea
în care sufletul mi-ai răsădit,
eu, Doamne, nu-ți contest înțelepciunea,
da-mi zic c-a șasea zi ai obosit.

Table of Contents

Sărută-mă
Doamne, n-am isprăvit!
Pomii cei tineri
Cine va cânta
Departe sunt volburi
Primăvara
Cântarea munților
Cânt
Dumnezeu
Moartea proorociței
Imnuri pentru pământ
Logodnă
Fraga
Eu nu regret
Poezii publicate antum în periodice
Toporași
Primăvara
Vis vegetal
Murim... ca mâine
Jucăria
Logodnă de primăvară
Învrăjbire
Rochia
Postume
Fără nume
Gândește-te, n-ar fi păcat...
Sărută-mă
Daruri
Acuma cântecul s-a sfârșit
Mâna ta
Belșug trist
Strofele poetului bolnav

Table of Contents

Sărută-mă	1
Doamne, n-am isprăvit!	2
Pomii cei tineri	3
Cine va cânta	5
Departe sunt volburi	6
Primăvara	7
Cântarea munților	9
Cânt	10
Dumnezeu	11
Moartea proorociței	13
Imnuri pentru pământ	14
Logodnă	15
Fraga	16
Eu nu regret	17
Poezii publicate antum în periodice	18
Toporași	19
Primăvara	21
Vis vegetal	23
Murim... ca mâine	24
Jucăria	25
Logodnă de primăvară	26
Învrăjbire	27
Rochia	28
Postume	29
Fără nume	30
Gândește-te, n-ar fi păcat...	31
Sărută-mă	33

Daruri 34
Acuma cântecul s-a sfârșit 35
Mâna ta 36
Belșug trist 37
Strofele poetului bolnav 38